

Hồi thứ mười bốn

Nhớ ơn sâu, Thiếu Hoa mộ đạo Bỏ thù cũ, Phi Giao hiển linh

Lại nói chuyện thượng hoàng ngự triều tuyên triệu một nhà Hoàng Phủ vào, cho hai vợ chồng Hoàng Phủ Thiếu Hoa ngồi hai bên tả hữu, rồi phán hỏi các công việc về trước. Nào việc Mạnh Lệ Quân bị giam cầm và việc An Quốc làm giám quốc như thế nào.

Thượng hoàng lại hỏi đến việc hoàng tôn thì Triệu Lân tâu hết đầu đuôi từ khi đem ở trong cung ra, gặp vào tiết đọan ngo. Hôm ấy trời mưa to gió lớn những thế nào. Hoàng tôn nằm trong giỏ thuốc, khi xách ra đến cửa cung, lại gặp An Quốc, suýt nữa lộ chuyện. Sau đem về giao cho Gia Tường công chúa nuôi dạy, v.v...

Triệu Lân tâu rằng:

– Muôn tâu thượng hoàng! Một nhà kẻ hạ thần thật đáng trị tội, nay thượng hoàng đã đặc cách mà ân xá cho, khiến cha mẹ anh em kẻ hạ thần đều được toàn tính mệnh. Ôn ấy dầu ngậm vành kết cỏ, cũng chưa đủ báo đền, chỉ xin thượng hoàng thi ân cho một nhà kẻ hạ thần được từ chức về nơi điền lý thì đức trạch thánh triều, không biết kể sao cho xiết vậy.

Thượng hoàng nói:

– Có lẽ nào như thế được! Các người trải bao gian khổ mới giữ cho nước nhà được vô sự, ngày nay nữ nào vội bỏ mà đi. Việc này chẳng những ta quyết không ưng, ta thiết tưởng cha mẹ nhà người cũnội giám không nỡ dứt tình mà bỏ ta và thái hậu mà về cho được!

Nói chưa dứt lời thì hai vợ chồng Hoàng Phủ Thiếu Hoa sụp lạy tâu rằng:

– Muôn tâu thượng hoàng! Vợ chồng kẻ hạ thần già yếu, xin thượng hoàng cho về, đã có trưởng tử kẻ hạ thần ở lại cung chức. Còn các thứ tử kẻ hạ thần đều chưa có vợ, kẻ hạ thần xin về thu xếp việc nhà, rồi trong một vài năm lại sẽ vào triều bái.

Thượng hoàng phán hỏi rằng:

– Các thứ tử nhà người đã đính hôn với ai chưa?

Hoàng Phủ Thiếu Hoa tâu rằng:

– Muôn tâu thượng hoàng! Bấy lâu chỉ những lo toan quốc sự, cho nên chưa kịp nghĩ đến việc hôn nhân.

Thượng hoàng thở dài mà than rằng:

– Ấy đều là lỗi tại ta đó! Hưng Bình công chúa là con bà Mai thái phi, năm nay đã mười tám tuổi, âu là ta gả cho Triệu Thụy tức là con thứ năm của nhà ngươi, vợ chồng nhà ngươi chớ nên từ chối. Việc ấy không phải để báo ơn nhà ngươi đâu, chẳng qua muốn kén một người giai tể vậy. Nhà Hoàng Phủ toàn trung tận hiếu, đầu gia quan tiến chức đến đâu cũng chưa đủ báo đền. Huống chi vợ chồng nhà ngươi đã vì việc nước mà trải bao gian khổ, nay ta muốn lập một cái chùa ở trong đại nội, để thỉnh thoảng ta được ra đây mà cùng vợ chồng nhà ngươi giảng đàm đạo lý. Vua tôi tương đắc, há chẳng phải là “Thiên thu giai thoại” đó ru! Vợ chồng nhà ngươi chớ nên cáo về điển lý mà thêm nặng tội cho thiên tử, lại khiến thái hậu phải đau xót trong lòng. Thuở trước cũng chỉ vì vợ chồng nhà ngươi cáo về, để đến nỗi bọn quyền gian thừa cơ nổi loạn. Nếu vợ chồng nhà ngươi không một lòng tận trung báo quốc thì muôn dặm giang sơn vị tất còn được có ngày nay. Hoàng Phủ quốc cứu ơi! Thiên tử là bậc trung tài, tất phải nhờ có Chu công⁸⁶ giúp cho thì nước mới yên được. Ta xem bản tâu của các quan văn võ triều thần, rất hợp ý ta, vậy nên mau mau chọn ngày tốt để cho thiên tử làm lễ phục vị.

Hoàng Phủ Thiệu Hoa nghe lời chỉ phán, nín lặng không dám tâu nữa. Các quan văn võ triều thần đều reo mừng mà rằng:

– Thần dâng xin phụng chỉ!

Triệu Phượng lại đem bức thư của Mạnh Lệ Quân vương phi buộc vào chim quạ thưở trước và một tờ kết minh cùng An Quốc trong khi khởi sự, đều đệ trình để thượng hoàng xem. Triệu Lân cũng đem cái áo lót mình, cái giỏ thuốc và cái ngọc bội của hoàng tôn năm xưa bày la liệt ở trên long án. Thượng hoàng cầm xem tất cả một lượt. Khi thượng hoàng xem xong, thở dài một tiếng, rồi giáng chỉ truyền các quan văn võ triều thần đều được tiến lên, quì trước thềm vàng mà trao tay cho xem. Thượng hoàng phán rằng:

– Các ngươi có đó mà xem. Một nhà Hoàng Phủ tận trung báo quốc như thế này thì đầu gia phong tiến tước thế nào cũng chưa đủ đền công. Ngày nay ta nghĩ chỉ còn một cách cùng nhà Hoàng Phủ đính ước đời đời kết thân, bao nhiêu công chúa đều gả cho nhà Hoàng Phủ vậy.

Nói xong, lại truyền ghi câu nói ấy vào thiết khoán, bỏ trong hộp vàng. Thượng hoàng nói chưa dứt lời thì vua Anh Tôn vội vàng quì xuống mà tâu rằng:

– Muôn tâu thượng hoàng! Thượng hoàng đã chỉ phán như vậy thì trước hết dám xin thượng hoàng hãy giáng chỉ cho hoàng tôn được kết duyên với con gái phò mã Triệu Câu. Đôi vợ chồng ấy niệm mạo tương đương, thật đã đẹp duyên phải lứa vậy.

Thượng hoàng nghe nói cả cười mà rằng:

⁸⁶ là bậc trung thần đời Chu, đã hết lòng giúp âu chúa

– Nếu vậy thì ta già lẫn mất rồi, một đôi giai ngẫu như thế sao ta lại bỏ sót!

Nói xong, lại ngoảnh nhìn Hoàng Phủ Thiếu Hoa rồi cười mà phán rằng:

– Đã thân lại càng thân, việc này quốc cữu cũng chớ nên từ chối.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa khóc mà than rằng:

– Thánh ân gia hậu bao nhiêu thì tội lỗi của thần càng thêm thâm trọng.

Mạnh Lệ Quân vương phi cũng than rằng:

– Muôn tâu thượng hoàng! Thần đẳng đã dự hàng quốc thích, nay lại cầm quyền chính trong triều thì dầu thượng hoàng là bậc thánh minh, nhưng thần đẳng đứng đầu trăm quan, lại càng thêm hổ thẹn. Xin thượng hoàng rộng ơn cho vợ chồng thần đẳng cáo quan lui về quê nhà, để được hưởng phúc thanh nhàn trong khi tuổi già, hễ gặp có thời tiết gì, vợ chồng thần đẳng lại sẽ xin vào triều kiến.

Thượng hoàng nghe lời than than gật đầu, rồi truyền cho công bộ mau mau lập một cái chùa ở chốn đế kinh, để khi nào làm sẽ đến đây tu hành, không phải đi đâu nữa. Thượng hoàng lại truyền cho vợ chồng Hoàng Phủ Thiếu Hoa đem Triệu Thụy vào triều kiến thái hậu. Bấy giờ trong cung đã tu tạo lại, lầu rồng gác phượng, lại có phần trang hoàng rực rỡ hơn xưa. Trong hoàng cung lại mới làm ra một cái điện gọi là “Hoa Ngạc Điện.”

Vua Anh Tôn cùng ba vị vương tử hàng ngày sum họp tại đây. Ngày ăn một mâm, đêm nằm một chiếu, cùng nhau thân ái bội phần.

Lại nói chuyện vợ chồng Hùng vương và vợ chồng Hoàng Phủ Thiếu Hoa bấy giờ cùng nhau kể lễ n! nông nổi sau khi tương biệt. Trong mười năm trời đặng đặng, biết bao đoạn khổ tình thương. Hoàng Phủ Thiếu Hoa nghe đến chuyện nàng Hạng Ngọc Thanh, liền vỗ tay khen ngợi và nói:

– Nàng thật là một người kỳ nữ! Nhưng chẳng qua cũng bởi lòng trung nghĩa của hiền huynh cảm động đến trời mà xui khiến nên có bật quần thoa ấy. Còn tôi đây vô phúc sinh phải một đứa con yêu quái, để đi lụy đến hiền huynh, thôi thì nghĩa nặng tình sâu, sự báo đền đành để kiếp sau.

Hùng vương thở dài mà than rằng:

– Chẳng qua bởi số mệnh của tôi tất phải gặp tai ách ấy, nhưng cũng nhờ có hiền điệt đem hết tài kinh luân thao lược, cho nên mới còn được thấy ngày nay. Lại đáng khen thầy tam điệt Triệu Lân đã bao phen ra vào trong cung chữa thuốc cho tiên nữ⁸⁷ mà khiến được bọn quyền gian vẫn không nghi ngờ. Đáng lẽ ngày nay tôi phải lạy dập đầu mà tạ ơn mới phải, cứ sao lại còn nói đến sự báo đền. Vợ chồng tôi khi ở trong ngục thật là ngu ngốc, vẫn oán giận các hiền điệt không vào thăm hỏi, ai ngờ mưu cao trí rộng, chẳng những cứu cho một nhà họ Hùng an toàn tính mệnh, mà nghìn thu sử bút lại còn giải được tiếng oan.

⁸⁷ Hùng hậu

Cha con Hoàng Phủ Thiệu Hoa đều tỏ ý khiêm tốn mà rằng:

– Sao người lại dạy quá lời. Đó chính là bởi lòng trung quân ái quốc của họ Hùng đã cảm động đến trời vậy.

Đang nói chuyện thì gia tướng bày tiệc, mấy người cùng ngồi vào uống rượu. Trong khi uống rượu, Hùng vương thở dài mà than rằng:

– Doãn Thượng Khanh tướng công cùng tiện nhi Hùng Khởi Phượng bấy lâu nay cũng chưa về, Hùng Khởi Phượng còn trẻ tuổi, chẳng nói làm chi, như Doãn Thượng Khanh tướng công thì là một bậc nguyên lão trọng thân, năm nay đã già yếu. Con Doãn Thượng Khanh tướng công cũng đã từ quan, vợ chồng đem nhau về chống sơn dã, nay làm chức trưởng sử ở Triệu vương phủ ngày đêm mong nhớ, đã biết bao nước mắt khóc thương cha già.

Hùng vương lại bảo Hoàng Phủ Thiệu Hoa rằng:

– Sáng mai vương gia nên vì tôi tâu với triều đình sai quan sang Cao Ly để hỏi Nam Kim nữ chủ về việc ấy.

Hoàng Phủ Thiệu Hoa đáp rằng:

– Việc ấy đã có Nguyễn Long Quang tướng công, hiền huynh bắt tất phải lo ngại. Vợ chồng tôi ngày nay tuổi già sức yếu, từng trải bao phen gian nan hiểm trở, cái thân đa bệnh, cần phải tĩnh dưỡng, không dám lại hỏi đến việc quân quốc làm chi. Tôi đã xin cáo từ trở về quê nhà, nhưng thượng hoàng không cho định lập một cái chùa ở chốn đế kinh này, để cho vợ chồng tôi làm nơi vui thú cảnh già vậy. Vừa rồi, vợ chồng vào triều kiến thượng hoàng thì thiên tử khóc lóc mà hỏi hận việc năm xưa, xin từ nay cùng hoàng hậu bách niên giai lão. Hiền huynh bắt tất phải lo ngại, tôi chắc rằng hết cơn bỉ cực tới tuần thái lai.

Khi uống rượu xong, Hoàng Phủ Thiệu Hoa lại nói:

– Hiền huynh ơi! Tôi còn nhớ năm xưa tôi lưu lạc đến nhà hiền huynh, được hiền huynh trọng đãi, ăn một mâm năm một chiếu, coi nhau hơn cốt nhục trong một nhà. Từ bấy đến nay thâm thoát đã ba mươi năm chẵn, tang thương mấy độ, mây râu bông thấy bạc phơ. Ấu là đêm nay ta lại chung gối lên giường, cùng nhau chuyện trò cho bỏ bấy lâu mong nhớ.

Hoàng Phủ Thiệu Hoa truyền rót rượu để cùng Hùng vương uống. Hai người đều bỏ mũ chỉ mặc bộ áo thường, cùng nhau chuyện trò rất thân mật.

Sáng hôm sau, Hùng vương cáo từ ra đi. Phò mã Triệu Câu thì lại vào trong nội cung. Hôm ấy vua Anh Tôn làm lễ phục vị. Hùng hậu lên ngôi hoàng hậu, hoàng tôn được gia phong làm đông cung hoàng thái tử. Các quan triều thần náo nhiệt lạ thường chỉ có Hoàng Phủ Thiệu Hoa là an nhàn vô sự.

Khi Hùng vương về rồi, Hoàng Phủ Thiệu Hoa lại vào nhà trong, hai vị phu nhân Tô Ánh Tuyết và Lưu Yên Ngọc đón mà hỏi rằng:

– Sao hôm nay phu quân không tiến triều?

Hoàng Phủ Thiếu Hoa cười mà bảo rằng:

– Hai phu nhân đã hỏi đến để ta nói cho mà nghe. Ta nay là một người vô câu thúc, đâu không cáo về điền lý, nhưng cũng chẳng dự gì đến việc triều đường, chỉ một mực vui chơi ở chốn đế kinh này mà thôi.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa vừa nói vừa đi vào nhà trong thăm Mạnh Lệ Quân vương phi. Khi vào tới nơi, Mạnh Lệ Quân vương phi ngồi ở trên giường, Hoàng Phủ Thiếu Hoa liền cầm lấy tay mà hỏi han ân cần. Bỗng thấy Vệ Dũng Nga vương phi bước vào, theo sau có mấy người nữ tử, đều là những bậc mặc hoa da ngọc, nhan sắc tuyệt trần vậy. Phi Loan quận chúa trông thấy thân phụ tức khắc vật mình lăn khóc. Hoàng Phủ Thiếu Hoa cũng ứa nước mắt mà bảo rằng:

– Phi Loan con ơi! Bấy lâu con thủ tiết với họ Hùng, tình nguyện vào nhà giam, thật đã chuộc được tội lỗi cho cha mẹ. Nếu không nhờ có con cùng các anh con thì ta đây hổ thẹn biết dường nào!

Hoàng Phủ Thiếu Hoa trông thấy mấy người nữ tử theo sau Vệ Dũng Nga liền hỏi:

– Những ai đi theo sau vương phi thế kia?

Vệ Dũng Nga vương phi trở từng người mà đáp rằng:

– Đây là nàng Diễm Tuyết lệnh ái của quan trưởng sư Lưu Quý; đây là Hạng Ngọc Thanh kỳ nữ; còn đây tức là con dâu trưởng của tôi tên gọi Lương Cẩm Hà đó. Chúng theo tôi lại đây để bái yết vương gia và vương phi.

Lương Cẩm Hà phu nhân lạy chào rồi lại đưa tiểu công tử làm lễ tương kiến. Sau đến nàng Diễm Tuyết và nàng Hạng Ngọc Thanh, hai nàng cúi đầu sụp lạy, trông thật là một đôi nghiêng nước nghiêng thành. Mọi người đang làm lễ tương kiến thì bỗng nghe báo có Mạnh Gia Linh tướng công đến. Hoàng Phủ Thiếu Hoa cùng Mạnh Lệ Quân vương phi vội vàng ra nghênh tiếp. Mạnh Lệ Quân vương phi trông thấy Mạnh Gia Linh tướng công liền ứa nước mắt khóc, hai anh em cùng nhau kể lể những nông nỗi biệt ly trong mười năm trời. Mỗi khi thuật đến chuyện Phi Giao thì Mạnh Lệ Quân vương phi luống những thở ngắn than dài, càng nghĩ bao nhiêu thì lại càng đắng cay chua xót. Mạnh Gia Linh tướng công lại khuyên giải Mạnh Lệ Quân vương phi mà rằng:

– Thôi, câu chuyện đã qua, chớ nên nghĩ đến! Cho hay sinh con gái rất sợ về nỗi có tài. Vả cư cụ Hợp Tôn đã nói rõ cho ta biết tiền thân nó tức là con xích giao. Nhưng chẳng hay có sao binh thư của muội phu, lại để cho nó lấy trộm được. Nói rút lại thì cũng là lỗi tại em cả, vì em quá chiều vậy nên nỗi thế.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa nghe nói, vội hỏi duyên cớ làm sao. Mạnh Lệ Quân vương phi liền khóc mà thuật hết đầu đuôi mọi nỗi cho Hoàng Phủ Thiếu Hoa nghe. Mạnh Lệ Quân vương phi nói:

– Vì tội ác của con Phi Giao mà tôi đã phải thay thái hậu thảo một tờ chiếu thư để theo phép nghiêm trị. Vừa rồi thân huynh trách em quá chiều con Phi Giao, nhưng không phải thế. Con Phi Giao dẫu tính khí vẫn cương cường mà vẫn không hề trái lời huấn dụ, cho nên họ hàng cô cậu ai cũng mến nó như con. Không nhờ từ khi nó vào hoàng cung,

bồng biển tâm đổi tính, làm lắm điều càn rỡ, chẳng coi ai ra gì. Năm xưa tôi phải xa lìa cha mẹ, cải trang trốn đi, đầu thi đỗ làm quan cũng là một sự bất đắc dĩ, nhưng nghĩ đến ơn cù lao chín chữ, vẫn thường áy náy trong lòng. Còn từ khi về nhà Hoàng Phủ Thiệu Hoa, một niềm hiếu thuận, thờ cha kính mẹ, xét mình chẳng có tội lỗi gì, không biết oan nghiệt gì đâu mà sinh ra đứa con yêu quái ấy! Hay là năm xưa tôi cưỡng lời cha mẹ, cố giữ ngôi thừa tướng trong mấy năm trời, không chịu cải trang, vậy nên quả báo không sai, đến nỗi sinh phải đứa con bất hiếu chẳng! Trời ơi! Tôi nghĩ đến cha mẹ lúc nào, lòng tôi lại đau như cắt, những mong được sum vầy dưới gối, để cho trọn đạo thần hôn.

Hoàng Phủ Thiệu Hoa nói:

– Nếu phu nhân muốn về Vân Nam thăm cha mẹ thì tôi cùng đi một thể, tôi còn muốn sang đây để tế trước mộ Lương Trấn Lân tướng công một tuần và khuyên hai công tử nên ra làm quan. Tôi có tau xin mà thượng hoàng nhất định không cho đi, hiện đã sai sứ đi Vân Nam để tế Lương Trấn Lân tướng công và gia phong quan chức cho hai công tử nữa. Bài tế văn ở mộ thì thiên tử ngự chế rồi giao cho Triệu vương chép lại. Lại ban cho một trăm khoảnh ruộng để làm tự điền. Triều đình báo đáp như thế thì tướng công ở dưới suối vàng tưởng cũng hả dạ. Vì nhà Hoàng Phủ mà khiến cho bao nhiêu người phải khổ sở lầm than.

Mạnh Gia Linh tướng công nói:

– Việc ấy há phải lỗi riêng tại nhà Hoàng Phủ, chẳng qua là ách vận của nước nhà tất có một phen như thế.

Mạnh Gia Linh tướng công ngoảnh lại bảo Mạnh Lệ Quân vương phi rằng:

– Chẳng bao lâu nữa anh về Vân Nam vậy em cùng đi làm sao cho được.

Mạnh Lệ Quân vương phi nói:

– Bất cứ lúc nào tất phải để cho em cùng đi.

Hoàng Phủ Thiệu Hoa nói:

– Phu nhân chưa khỏi bệnh thì đi làm sao cho được, âu là để đến mùa xuân sang năm, rồi cùng tôi về Vân Nam.

Mạnh Lệ Quân vương phi lại đáp rằng:

– Đợi thế nào được! Năm nay hai thân thiệp tuổi già sức yếu, tấm lòng nhớ con gái, hồ dễ đã lúc nào nguôi, thế thì thiệp đây dâu chưa khỏi bệnh mặc lòng, cũng tất phải về thăm mới phải. Và công việc trong nhà đã có hai phu nhân cùng các con. Hai thân tuổi hạc đã cao, một ngày một ngã bóng dâu, ta về sớm ngày nào tức là hay ngày ấy vậy.

Mạnh Gia Linh tướng công gật đầu khen phải, rồi nói:

– Hễ thiên tử làm lễ phục vị xong thì ta sẽ sửa soạn khởi hành.

Bỗng nghe báo ngoài cửa có Nguyễn Long Quang tướng công đến. Mạnh Lệ Quân vội vàng đứng dậy lui vào nhà trong. Bấy giờ Vệ Dũng Nga vương phi cùng mọi người

nói chuyện, trông thấy, lại thuật chuyện trong cung cho Mạnh Lệ Quân vương phi nghe. Vệ Dũng Nga vương phi nói:

– Vừa rồi thái hậu gia ân thái bót các cung nữ ra. Trong bọn cung nữ có hai chị em họ Trần thuật chuyện khi trước vương phi cắt thịt đùi để nấu “Nhân cao” cho thái hậu uống. Thượng hoàng và thái hậu nghe nói đều động lòng thương xót mà ứa nước mắt khóc. Thiên tử bấy giờ cũng giọt lệ chứa chan, quì xuống tâu thượng hoàng và thái hậu rằng: “Con cam tội bất hiếu. Ôn sâu của nhà Hoàng Phủ thật không biết thế nào mà báo đáp cho cùng.” Thiên tử cứ nức nở khóc hoài, thượng hoàng và thái hậu sai ba vị vương tử đỡ thiên tử dậy, rồi tìm lời khuyên giải. Thế mới biết bao giờ cha mẹ cũng có lòng thương con. Trưởng tử tôi là Hùng Khởi Phượng đi sứ Cao Ly đã mười năm nay mà chưa thấy về. Tôi đã phải tâu xin thiên tử giáng chỉ sai sứ đi hỏi Nam Kim nữ chủ. Xót thương con dâu tôi ngày đêm mong đợi, chỉ muốn được phu quân về để đem ngôi chính thất mà nhường cho nàng Hạng Ngọc Thanh, gọi là báo đền lòng tiết nghĩa của nàng đã tình nguyện vào nhà giam trong bấy nhiêu năm trời.

Vệ Dũng Nga vương phi nói xong hai hàng nước mắt lại rùng rùng chảy xuống. Lương Cẩm Hà phu nhân liền dặt tiêu công tử đến trước mặt để khuyên can tỏ mẫu. Tiêu công tử nói:

– Tở mẫu ơi! Xin tỏ mẫu chớ lo phiền! Chẳng bao lâu nữa thân phụ con tất cũng được về nước. Vả thân mẫu con những lo cùng phiền nước mắt không lúc nào ráo, nay tỏ mẫu lại thương khóc thì càng khiến cho thân mẫu con phải đứt ruột đau lòng. Tiếc thay bấy giờ con đang độ ngây thơ, chưa biết hăng hái tòng quân như Mộc Lan nữ tướng quân thuở trước.

Mọi người nghe nói đều khen ngợi mà rằng:

– Tiêu công tử còn nhỏ tuổi mà nói năng đã khác thường.

Mạnh Lệ Quân vương phi lại nói:

– Trong mấy năm trời nước Cao Ly không triều cống chi cả. Tôi nghe nói Nam Kim nữ chủ mỗi ngày một hoang dâm càng rõ, mà Phi Giao cũng lười biếng cho nên không sai người đem quân sang hỏi tội. Mới đây lại nghe nói Nam Kim nữ chủ bị bệnh, còn việc tu bổ quốc sử chưa biết bao giờ xong. Ngày nay ta nên tâu với triều đình sai một viên đại tướng đem quân tới Áp Lục Giang. Hễ Cao Ly tha sứ thần ta về thì thôi bằng không thì sẽ tiến kinh hỏi tội.

Vệ Dũng Nga vương phi mừng mà nói:

– Vương phi thật là một tay thao lược, ít người theo kịp! Việc ấy ta phải tâu với thiên tử điều binh khiến tướng ngay. Còn một việc nữa tôi xin nói để vương phi biết: Nàng Diễm Tuyết quyết chí tu hành, tỏ mẫu nàng cùng thân phụ nàng đều quyết chiều ý nàng cả. Thái hậu định lập một cái chù ở trong cung, cho nàng ra đây tu hành, vương phi nghĩ có nên không?

Mạnh Lệ Quân vương phi cười mà hỏi nàng Diễm Tuyết rằng:

– Nàng Diễm Tuyết ơi! Nàng nghĩ thế nào mà muốn đi tu?

Nàng Diễm Tuyết nói:

– Con chẳng có kiến thức chi cả. Từ bé đến nay vốn tính vẫn thích sự tu hành. Vả lại lười biếng chỉ hàng ngày theo thân phụ xem ngắm các tinh tượng lấy thể làm vui. Thân phụ có ý chiều con cho nên không nở trái ý. Tổ mẫu và thân mẫu con cũng bằng lòng, mới đem việc ấy tâm cùng thái hậu vậy.

Nói chưa dứt lời thì Lưu Yến Ngọc phu nhân gọi nàng Diễm Tuyết mà bảo rằng:

– Diễm Tuyết con ơi! Cha mẹ con đều bằng lòng cho con tu hành cũng chẳng qua cũng bởi duyên tức phúc của con đó! Ta vẫn biết đã lâu rằng con là người có tiên phong đạo cốt, ngày nay dẫu tạm xuống trần thế, nhưng sau này rồi sẽ lại bạch nhật phi thăng. Chúng ta đây không ai được bằng con vậy.

Mạnh Lệ Quân vương phi và Vệ Dũng Nga vương phi đều cười mà bảo rằng:

– Lưu phu nhân thật là một người rất tinh nghề xem tướng. Phu nhân thường nói nàng có tiên phong đạo cốt, chứ không phải người trần, ngày nay quả nhiên nàng ham sự tu hành, thế mới biết người ta ở đời. muôn việc đều có số mệnh. Chúng ta đây lòng trần mắt thịt, đắm chìm ở trong bể khổ, thời giờ thắm thoát, chẳng qua cũng lao lực một đời.

Nói chưa dứt lời thì nàng Hạng Ngọc Thanh đứng dậy, đến gần trước mặt Mạnh Lệ Quân vương phi và Vệ Dũng Nga rồi quì xuống mà thưa rằng:

– Bám bám hai vị vương phi! Tiện tỳ này có một nỗi riêng hơn hai mươi năm trời nay chưa hề ngỏ chuyện với ai, ngày nay sự thể đáo đầu, vậy xin cứ thực phân trần để hai vương phi lượng tình cho.

Mạnh Lệ Quân vương phi và Vệ Dũng Nga vương phi đỡ nàng Hạng Ngọc Thanh dậy rồi kinh ngạc mà hỏi:

– Nàng Hạng Ngọc Thanh ơi! Nàng có việc gì xin nàng cứ nói!

Nàng Hạng Ngọc Thanh mới kể lẽ sự tình mà rằng:

– Hai vị vương phi ơi! Nam Kim nữ chủ thật là cô mẫu của tôi. Nguyên tổ phụ tôi buôn bán làm nên giàu có gia tư kể hàng trăm vạn. Tổ phụ tôi thấy cô mẫu tôi giống khổ mặt Mạnh vương phi, mới mạo nhận đưa về kinh thành để mong được kết duyên cùng nhà Hoàng Phủ. Sau việc không thành lại gặp thái tử Cao Ly mua về làm vợ, thành ra ngày nay làm nữ chủ ở nước Cao Ly. Năm xưa tổ phụ tôi có sang chơi, nhưng thủy thổ không quen, về được mấy năm thì tạ thế. Thân phụ tôi vốn con nhà giàu không biết tiết kiệm, chỉ những cầu quan mua tước, tram nghìn đồ đi như không. Hai thân huynh tôi thì đêm ngày ở chốn bình kang, của ra có lối của vào thì không, còn chi mà chẳng phải khánh kiệt. Sau bỗng gặp cơn gia biến, hai thân tạ thế, sản nghiệp phải tịch ký sung công. Cửa nhà sa sút, mỗi người một nơi, tôi đến ở nhờ nhà ông cậu, chẳng may mắc mưu lừa đảo, lưu lạc vào chốn thanh lâu. Khi vào tới đó, vì cố không chịu tiếp khách mà mục chủ đã dùng hết cách tàn nhẫn, ngọn roi oan nghiệt thối nát máu rơi. Về sau dẫu được thoát vòng, nhưng nghĩ đến lúc nào lại rùng mình sồn tóc. Cái thân bạc mệnh này, mai sau còn có mong gì. Vả nghe tin cô mẫu tôi hoang dâm cần rở, thì gia thanh nhà họ Hạng tôi một sớm bỏ đi. Nghĩ mình hổ thẹn trăm chiều, giọt lệ khôn cầm, chỉ những muốn theo cha mẹ

xuống suối vàng cho rảnh. Nay dám xin hai vương phi cho tôi được theo nàng Diễm Tuyết để đêm ngày tu luyện mà đoạn tuyệt trần duyên.

Khi ăn cơm xong, Lương Cẩm Hà phu nhân lại nói với nàng Hạng Ngọc Thanh rằng:

– Hạng Ngọc Thanh ơi! Bây giờ nàng hãy về ở với tôi, không nào chùa mới làm xong, bây giờ sẽ vào tu tại đây.

Nàng Diễm Tuyết nói:

– Nàng Hạng Ngọc Thanh sau khi thoát khỏi nơi Xuân Vân viện, những muốn cắt tóc đã lâu, chỉ vì nghĩ lòng hào hiệp của Hùng quốc cứu bỏ nghìn vàng ra chuộc mình về nên không nỡ phụ ơn, phải tạm ở nhà họ Tần, đợi nói với phu nhân, cam tâm làm tiểu tinh để báo đền ân nghĩa. Đến khi tình nguyện vào nhà giam, được hết sức khuyến mãi, sớm khuya hầu hạ trong mấy năm trời thì ơn sâu kia cũng gọi là đã có chút đáp đền vậy. Vậy lúc này không cắt tóc đi tu còn đợi lúc nào! Nàng đã có đính ước riêng cùng tôi kết bạn đồng tâm, cũng là một cái duyên thanh tĩn.

Mọi người chuyện trò hồi lâu, rồi cáo từ ra về. Bây giờ Mạnh Gia Linh tướng công cũng cáo từ về phủ. Hoàng Phủ Thiếu Hoa ở nhà ngoài vào, lại cùng Mạnh Lê Quân vương phi nói chuyện.

Mạnh Lê Quân vương phi thuật hết những lời nàng Diễm Tuyết và nàng Hạng Ngọc Thanh vừa nói cho Hoàng Phủ Thiếu Hoa nghe. Hoàng Phủ Thiếu Hoa nói:

– Khi tôi mới trông thấy tướng mạo hai nàng cũng đã biết ngay là người có tiên phong đạo cốt vậy.

Lại nói chuyện phò mã Triệu Câu về phủ, Gia Tường công chúa đứng dậy đón vào, rồi hai vợ chồng cùng nhau trò chuyện. Phò mã Triệu Câu thuật hết mọi chuyện trong triều cho công chúa nghe. Phò mã Triệu Câu nói:

– Hôm nay triều đình đã định sai nhị đệ Triệu Phượng đem năm nghìn quân kéo sang Cao Ly hỏi tội. Đến ngày mười tháng này thì thánh thượng làm lễ phục vị. Lại còn một việc thật lạ lùng.

Gia Tường công chúa liền hỏi:

– Phò mã ơi! Chẳng hay việc chi mà lạ lùng?

Phò mã Triệu Câu nói:

– Số là các cung nữ và các nội giám canh giữ tại mộ địa Phi Giao tâu rằng: Đêm nào cũng thường thấy Phi Giao hiện hình lên, lúc thì mặc bộ áo triều phục y như khi còn ở trong cung, lúc thì mặc bộ áo trắng, xoa tóc đứng ở bên mộ. Mỗi khi nó hiện hình lên thì thường có mưa to gió lớn, hoặc sấm sét dữ dội. Nó vẫn không biết tự hỏi cái tội ác tày trời khi trước, lại còn nỉ non than khóc, chỉ một hai đôi lại hạt minh châu. Tôi nghe câu chuyện này luống khiến cho lòng tôi càng thêm áy náy.

Gia Tường công chúa nói:

– Phò mã ơi! Phi Giao thật là một người tàn ác, chẳng khác chẳng nói làm chi, hãy nói như một việc bùa dầu, làm cho Hùng hậu điên dại thì độc ác biết dường nào. Nếu không nhờ có thái hậu thì còn đâu sống đến ngày nay. Lại còn việc nghiêm cấm cung môn, khiến cho vương phi ta thật sống dở chết dở. Từ khi cắt thịt đùi nấu “Nhân cao” cho thái hậu, bấy giờ các cung nhân mới khỏi sanh nghi. Lúc nào nghĩ đến lòng tôi cũng đau như cắt. Phò mã ơi! Việc Phi Giao hiện hình này chớ để vương phi ta biết, kéo người lại thêm thương xót trong lòng.

Phò mã Triệu Câu nghe nói, lằm nhăm gật đầu mà rằng:

– Công chúa nói rất phải. Nhưng bọn nội giám và cung nữ canh thủ tại mộ địa Phi Giao thấy vậy đều lấy làm kinh hãi. Chúng tâu trình thiên tử, nay thiên tử đã phải thêm quân sĩ ra canh thủ và cấm bọn họ nói phao những chuyện hoang đường.

Phò mã Triệu Câu cùng Gia Tường công chúa vợ chồng ly biệt nhau trong tám năm trời, bấy giờ mới lại được một nhà sum họp. Đêm ấy chuyện trò rất vui vẻ. Đầu canh năm hôm sau phò mã Triệu Câu trở dậy mũ áo tiến triều. Ngày hôm ấy là ngày vua Anh Tôn làm lễ phục vị. Nghi tiết trong triều náo nhiệt lạ thường. Khi vua Anh Tôn ra ngự triều có tuyên đọc tờ chiếu thư như sau:

“Thừa thiên hưng vận, hoàng đế chiếu rằng:

Khi trước thượng hoàng mỗi một, có giao việc nước cho trăm, nhưng bấy giờ cũng chắc rằng tả phù hữu bật đã có các quan triều thần. Không ngờ Hoàng Phủ Thiệu Hoa cáo về, Doãn Thượng Khanh đi sứ, các vị lương tướng đã xa vắng, mà tâm thần trăm khi ấy cũng hôn mê. Tội ác tà trời của trăm chết chẳng đáng thương, thế mà thượng hoàng cùng thái hậu mở lượng hải hà, giáng chỉ ân xá, cho trăm được phục vị, để đổi lỗi tự tận. Than ôi! Cha sinh mẹ dưỡng dất chớ trời che, ngày nay thượng hoàng và thái hậu đối với trăm thật là đã có công sinh dưỡng lại có lượng che chớ vậy.

Phàm các quan văn võ triều thần, nên hết lòng giúp trăm, trên thờ hai cung dưới trị muôn dân, để chuộc lại tội lỗi thuở trước. Nay trăm xin gia tôn phụ hoàng mà Thần Vũ thái thượng hoàng đế; mẫu hậu làm Từ Nhân thái thượng hoàng hậu. Hùng hậu lại làm chánh cung hoàng hậu; còn Hán vương, Triệu vương, cùng Chu vương đều gia phong thái ấp, lại cho ở trong nam nội để hầu hạ hai cung. Hoàng Phủ Thiệu Hoa không còn biết gia phong tước gì cho được, vậy nay miễn cho không phải triều bái mỗi khi vào yết kiến thượng cung, cho được dùng lễ quốc thích.

Con trưởng Hoàng Phủ Thiệu Hoa là phò mã Triệu Câu phong Tương vương, trọng trấn Lương Hồ; con thứ hai là Triệu Phục, gia phong Hình vương; con thứ ba là Triệu Lân gia phong Tấn vương, trọng trấn Sơn Thiểm; con thứ tư là Triệu Tường, gia phong Hộ bộ tả thị lang; con thứ năm là Triệu Thụy, gia phong phò mã đô úy. Hữu thừa tướng là Nguyễn Long Quang gia phong Trung vương; Bình Giang vương là Hùng Hiệu gia phong Tấn vương; con trưởng Hùng Hiệu là Hùng Khởi Phục được kế tập làm Bình Giang vương. Nếu Hùng Khởi Phục không về thì sẽ cho người con thứ hai là Hùng Khởi Thần được kế tập. Sinh mẫu Triệu Lân là Lưu Yên Ngọc cùng sinh mẫu Triệu Thụy là Tô Ánh Tuyết đều được gia phong. Mạnh Gia Linh được gia phong Lương Vương, con là Mạnh Khôi và Mạnh Đức cũng đều được gia phong.

Con Doãn Thượng Khanh là Doãn Thượng Chí phong Công bộ thượng thư. Vệ Dũng Bưu phong Lâm giang hầu; Lưu Quý phong Tinh trung hầu; Cao Bí phong Thọ địa hầu; Trương Vĩnh phong Hồ tướng quân. Các quan văn võ trong triều cùng các quan ngoài tỉnh đều được gia thăng ba cấp, và ban thưởng đồ ngân bạch. Lại xá thuế cho thiên hạ trong ba năm, Lãng Mậu, Thẩm Nhân, và Phương Khanh đều được gia phong quan chức.

Khâm thử!”

Khi tờ chiếu thư tuyên đọc xong, các quan văn võ triều thần đều phủ phục mà tung hô. Bỗng thấy Nguyễn Long Quang tướng công sụp lạy tâu rằng:

– Muôn tâu bệ hạ! Quan lại bộ thượng thư là Tần Sĩ Thăng khi trước vì cố sức can ngăn việc lập giám quốc mà bị cách chức, nay xin bệ hạ giáng chỉ lục dụng, để tỏ lòng chí công.

Vua Anh Tôn chuẩn tấu. Các quan văn võ lạy tạ lui ra. Bấy giờ Mạnh Gia Linh tướng công cũng đã tâu vua Anh Tôn xin về thăm quê nhà, Mạnh Lệ Quân vương phi quyết định theo đi, hiện đã sửa soạn các đồ hành lý. Mạnh Lệ Quân vương phi vào nam nội cáo từ thái hậu. Thái hậu ngẫm nghĩ chưa xót trong lòng mà phán rằng:

– Mạnh Lệ Quân em ơi! Em trở về quê nhà thăm hai thân, ta không thể đi được, cũng xin gửi lời kính chúc người được trường thọ. Lại xin cảm tạ công khó nhọc của Mạnh Gia Linh tướng công đã hết sức đi tìm thượng hoàng. Ngày nay thiên tử phục vị, cần phải có các bậc lão thần giúp đỡ, vậy em nên khuyên Mạnh Gia Linh tướng công mau mau lại trở về kinh địa, để phù tá thánh triều.

Mạnh Lệ Quân vương phi sụp lạy xin vâng lệnh. Trong khi từ biệt, hai bà thái phi đều ứa nước mắt khóc, nhất là Hùng hậu lại càng giọt lệ chứa chan. Hùng hậu nói với Mạnh Lệ Quân vương phi rằng:

– Thân mẫu ơi! Thân mẫu vì con mà phải giam cầm trong cung bấy nhiêu năm trời, lại hết lòng trông nom thuốc thang để chữa cho con được hoàn hảo. Ôn ấy con chưa chút đền báo, bây giờ thân mẫu vội bỏ con mà đi. Thân mẫu về thăm quê nhà thì con không dám can ngăn, nhưng thân mẫu cũng nên mau mau tiến kinh để khiến con khỏi ngày đêm phiền muộn.

Mạnh Lệ Quân vương phi nói:

– Hoàng hậu nên giữ gìn thân thể, tôi đi chẳng qua chỉ trong nửa năm hoặc một năm thì lại sẽ tới đây. Bây giờ công việc trong triều, đều chĩnh đốn yên cả. Binh quyền hiện đã có Hùng vương chưởng quản. Vả Doãn Thượng Khanh tướng công nay mai cũng sắp về nước, lo gì chẳng có người phù tá thánh triều. Mạnh Lệ Quân vương phi nói xong, ứa nước mắt khóc. Hai bà thái phi đều nói:

– Mạnh Lệ Quân vương phi ơi! Người ta ai chẳng thương con, vương phi thật vì việc nước mà giết Phi Giao. Một tờ chiếu thư tự tay vương phi thảo ra, đã giải được bao nhiêu nỗi trâm oan cho thiên hạ.

Hùng hậu cũng khóc mà nói với Mạnh Lệ Quân vương phi rằng:

– Thân mẫu ơi! Ôn sâu của thân mẫu, kiếp này con chưa trả được còn mong kết cỏ ngậm vành kiếp sau.

Mạnh Lệ Quân vương phi lại đến từ biệt Vệ Dũng Nga vương phi. Vệ Dũng Nga vương phi nói:

– Vương phi thật là hoàn phúc! Ngày nay được nhẹ bước tiêu dao. Đến như vợ chồng tôi, số phận long đong, hãy còn nặng nợ. Trưởng tử tôi ở Cao Ly, chưa biết bao giờ được về. Con dâu tôi thì chỉ đêm ngày khóc thương nàng Hạng Ngọc Thanh. Ngày nay dầu không phải giam cầm như xưa, nhưng ăn chẳng ngon, ngủ chẳng yên, lòng này ngổn ngang trăm mối. Vương phi ơi! Vương phi còn được về thăm hai thân, chứ vợ chồng tôi đây thì hai thân quá cố rồi mà chưa hề được về thăm phần mộ lần nào vậy.

Mạnh Lệ Quân vương phi khuyên giải rằng:

– Vương phi ơi! Tôi thiết tưởng cảnh ngộ của vợ chồng tôi lại khổ não hơn vương phi nhiều. Có phải vợ chồng tôi tham sự an nhàn dật lạc đâu, chỉ vì tự nghĩ tội ác của mình, mặt mũi nào còn dám đứng ở trong triều đường cho thêm nhục. Ôn vua nợ nước, báo đền đành để đàn con. Còn như vợ chồng vương phi ngày nay thì nên hết sức phò tá thánh triều, để trừ cho tiết những dư đảng Mã Thuận cùng Đồ Man Hưng Phục. Định Quốc cũng là tay vũ dũng, ta nên mau mau đem quân tiêu trừ. Bao giờ việc nước được yên thì tự khắc việc cũng sẽ được hoàn hảo. Thế mới biết cảnh ngộ mỗi người một khác, vương phi chớ nên quá nghĩ làm chi.

Người nhà bày tiệc, hai vương phi cùng ngồi uống rượu, Lương Cẩm Hà phu nhân cũng đứng hầu một bên. Khi uống rượu xong, Mạnh Lệ Quân vương phi cáo từ về phủ phò mã.

Lại nói chuyện phò mã Triệu Câu nói với Hoàng Phủ Thiếu Hoa và Mạnh Lệ Quân vương phi rằng:

– Từ đây về Vân Nam đường xá xa xôi, kẻ hàng muôn dặm, thân mẫu đi một mình làm sao cho tiện, âu là để con xin cáo, rồi theo thân mẫu cùng đi. Còn một việc này con muốn nói để hai thân biết. Số là quan trưởng sử ở Hán vương phủ tên gọi là Cao Bí, có một người con gái tính nét thuần hòa, năm nay mười chín tuổi. Nếu như hỏi cho tam đệ Triệu Lân lấy làm vợ thì thật xứng đôi. Đã nhiều lần con tỏ ý với Cao Bí thì Cao Bí cũng bằng lòng. Chẳng hay hai thân nghĩ thế nào?

Hoàng Phủ Thiếu Hoa nghe nói lẩm nhảm gật đầu. Mạnh Lệ Quân vương phi cười mà bảo hai phu nhân rằng:

– Việc hôn giá của các con, tùy hai phu nhân đó, thế nào tôi cũng bằng lòng. Cứ như ý tôi thì bất cứ nghèo giàu, quý hờ được tính nét hiền hòa, là đẹp duyên phải lứa vậy.

Hai phu nhân đồng thanh mà đáp:

– Việc ấy hai chúng tôi không dám quyết định, vì chúng tôi chưa được rõ lai lịch nhà quan trưởng sử Cao Bí thế nào. Nhưng nay phò mã Triệu Câu đã nói thì tất cũng là chỗ đẹp duyên phải lứa.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa gật đầu khen phải, rồi lại bảo phò mã Triệu Câu rằng:

– Con bắt tất phải theo thân mẫu con cùng đi, vì công việc trong triều ngày nay phần nhiều trông cậy ở tay con đó. Thân mẫu con vốn đã quen sự phong trần lao碌. Và lại có cữ phụ con đi cùng thuyền thì dầu đường xá xa xôi cũng không lấy chi là lo ngại. Người ta ở đời, muôn việc chẳng qua số mệnh can chi phải nghĩ sự đường trường.

Hoàng Phủ Thiệu Hoa lại bảo Mạnh Lệ Quân vương phi rằng:

– Ngày nay phu nhân về thăm hai thân, xin thay lời Hoàng Phủ Thiệu Hoa này mà giải tỏ tấm lòng kính mến. Đợi trong một vài năm nữa, tôi cũng cố xin cáo thoái để về thăm nhạc gia.

Hoàng Phủ Thiệu Hoa nói xong, Mạnh Lệ Quân vương phi lại ứa nước mắt khóc mà đáp rằng:

– Phu quân ơi! Tôi hiểu rồi! Đợi khi chí nguyện được hoàn toàn, thì bấy giờ phu quân sẽ trở về điền lý.

Mạnh Lệ Quân vương phi lại bảo hai phu nhân rằng:

– Hai phu nhân ơi! Tôi về Vân Nam chuyến này, còn lâu mới lại tới đây, có lẽ tôi phụng dưỡng hai thân tôi cho trọn thiên niên vậy. Tôi nghĩ đến việc con Phi Giao lúc nào, lại càng thêm đau đớn. Không biết oan nghiệt vì đâu, hay là tại tôi thuở xưa cưỡng lời cha mẹ tham quyền cố vị trong mấy năm trời, cho nên báo ứng không sai mà bỗng sinh ra đứa con yêu quái ấy! Hai phu nhân ơi! Thái hậu vốn là tay nữ tướng, mà thanh kiếm long tuyền kia không nở chém con Phi Giao, ai ngờ Mạnh Lệ Quân này đối với con lại dứt tình được đến như thế! Trời ơi! Gặp địa vị tiến thoái lưỡng nan ấy thật đã như dao cắt trong lòng. Bây giờ tôi chỉ xin về phụng dưỡng hai thân, để chuộc lại tội lỗi của tôi về trước. Còn việc nhà việc nước, từ nay trông cậy ở hai phu nhân. Thôi thì nghĩa nặng ơn sâu, đành để kiếp sau báo đáp.

Mạnh Lệ Quân vương phi nói đến đến thì đứng dậy khép áo sụp lạy, khiến cho hai phu nhân đều luống cuống kinh hoàng. Hai phu nhân vội vàng đỡ dậy, rồi cũng quì xuống khóc mà thưa rằng:

– Vương phi ơi! Nỗi khổ tâm của vương phi, chúng tôi đã biết cả. Chúng tôi chỉ vâng lời dạy bảo, không bao giờ dám phụ lòng vương phi. Chỉ hiềm một nỗi cách nhau trong bấy nhiêu lâu, ngày nay mới được sum họp một nhà, ai ngờ lại bỗng xui nên ly biệt.

Mạnh Lệ Quân vương phi lại đỡ hai phu nhân dậy mà bảo rằng:

– Hai phu nhân ơi! Tấm lòng quý mến, xa cũng như gần, ngày xuân ta hãy còn dài, chắc lại sẽ được cùng nhau gặp gỡ vậy.

Mạnh Lệ Quân vương phi cùng hai phu nhân đều nức nở khóc hoài. Gia Tường công chúa dắt con gái là Trân Khanh quận chúa đến trước mặt để tìm lời khuyên giải.

Mạnh Lệ Quân vương phi liền cầm lấy tay Trân Khanh quận chúa mà bảo rằng:

– Trân Khanh nữ tôn ta ơi! Ta trông tướng mạo nữ tôn sau này cũng không tầm thường, công chúa nên phải khéo dạy bảo mới được! Đàn bà con gái cần nhất là một điều nhu thuận, chứ tài hoa cũng chẳng làm gì. Gương nữa họa vừa rồi, khiến cho nước hại nhà suy, sau này rất nên cẩn thận.

Nói dứt lời thì mấy anh em phò mã Triệu Câu đến. Gia Tường công chúa lui đứng ra một bên. Hết thấy mọi người đều có ý tích biệt thương ly, ai nấy năn nỉ xin Mạnh Lệ Quân vương phi chóng về kinh địa. Mạnh Lệ Quân vương phi chỉ lăm nhăm gật đầu. Bấy

giờ trời đã gần sáng, xa giá đã sắp sẵn cả để thẳng đường đi ra bờ sông. Vệ Dũng Nga vương phi cũng đến tiễn. Bỗng nghe báo có Đông cung hoàng thái tử và ba vị vương tử đến, Mạnh Lệ Quân vương phi cùng mọi người vội vàng ra nghênh tiếp. Đông cung hoàng thái tử đi trước, ba vị vương tử theo sau. Bảo mẫu thì mình mặc áo lục phẩm, đi liền ở bên cạnh thái tử. Nội giám truyền thánh chỉ rằng:

– Thánh thượng giáng chỉ sai thái tử cùng ba vị vương tử đến đây để tiễn Mạnh vương phi. Lại truyền cho vương phi không phải triều bái, chỉ dùng lễ ngoại gia tiếp kiến mà thôi.

Mạnh Lệ Quân vương phi thở dài mà than rằng:

– Đã đành rằng thánh thượng ban ân như vậy, nhưng vợ chồng tôi bao giờ cũng phải giữ đạo thần tử mới nên.

Nói xong, liền bảo Gia Tường công chúa dắt Trân Khanh quận chúa vào nhà trong, rồi Mạnh Lệ Quân vương phi cùng mọi người đều làm lễ triều bái thái tử. Bấy giờ bảo mẫu đỡ thái tử ngồi, ba vị vương tử ngồi ở hai bên. Các cung nữ dâng trà uống. Mạnh Lệ Quân vương phi lại nói với ba vị vương tử rằng:

– Dám bẩm các vị đại vương! Tôi đi chẳng qua chỉ trong một vài năm lại về. Nay các vị đại vương cũng hạ giá mà chiếu cố đến thế này, tôi rất lấy làm cảm kích. Đến như Đông cung hoàng thái tử ngày nay tuổi hãy còn nhỏ, chớ nên khinh thường mà ra ngoài vậy.

Hán vương nói:

– Thái hậu có giáng chỉ sai tôi đến để bẩm với vương phi một việc. Số là việc hôn nhân của thái tử, chỉ vì Kim Lăng chưa đẹp yên được, cho nên còn phải tạm hoãn, chưa làm lễ kết thân. Nay nhân vương phi sắp về quê nhà, vậy thái hậu sai chúng tôi đưa thái tử ra chào để trước khi khởi hành, xin vương phi nhận lời hứa giá. Thái hậu lại trao hai cái ngọc bội để cho Trân Khanh quận chúa đeo làm của tin.

Hán vương nói xong, liền cầm hai cái ngọc bội Mạnh Lệ Quân vương phi. Mạnh Lệ Quân cầm lấy, giao lại cho Gia Tường công chúa mà bảo rằng:

– Sáng mai công chúa phải vào tạ ơn thái hậu.

Bảo mẫu chạy lại nói với Mạnh Lệ Quân vương phi rằng:

– Dám bẩm vương phi! Chánh cung hoàng hậu đã tâu xin thái hậu gia phong cho Trân Khanh quận chúa, nhưng thái hậu bảo hãy thư thả, không can chi mà vội, bây giờ nên đưa một vật gì làm kỷ niệm là đủ. Bởi vậy chánh cung hoàng hậu mới đưa ra hai cái ngọc bội, và sai lão tỳ này cùng theo ra đây, thay lời thái tử mà phân trần để vương phi được rõ. Chánh cung hoàng hậu lại có làm một bài thơ tiễn, giao cho thái tử đem ra đệ trình vương phi.

Bảo mẫu nói đến đây thái tử cầm bài thơ đệ trình. Trong bài thơ tả ân tình Mạnh Lệ Quân vương phi đối với mình thương yêu như con, lại có ý khuyên Mạnh Lệ Quân

vương phi nên mau mau trở về kinh địa. Mạnh Lệ Quân vương phi đọc xong, gật đầu mà đáp rằng:

– Tôi xin vâng mệnh.

Thái tử cùng ba vị vương tử đều khởi giá về cung. Bảo mẫu ở lại để từ biệt. Mạnh Lệ Quân vương phi hỏi việc trong cung. Bảo mẫu nói:

– Từ khi làm lễ phục vị đến giờ, thánh thượng lại có lòng quý mến thái hậu hơn xưa, và rất quý mến thái tử, mỗi khi trông thấy thái tử vào cung thì vuốt ve ôm ấp, rồi ngâm ngùi xót thương. Thánh thượng vẫn phàn nàn không biết có sao năm xưa lại mê mẩn tâm thần mà quá nghe lời bọn quyền gian như thế. May nhờ có nhà Hoàng Phủ thì hoàng hậu và thái tử mới được an toàn. Thánh thượng không một lời nào oán giận Phi Giao, chỉ ngợi khen hoàng hậu là một người hiền đức. Mỗi ngày thánh thượng ba lần vào triều bái nam nội, cho nên thượng hoàng và thái hậu cũng rủ lòng thương. Hoàng hậu lại càng chăm lễ thần hôn, khiến hai cung đều được vui lòng vì đã có con hiền dâu thảo. mỗi khi hoàng hậu nói đến việc Phi Giao lại hối hận rằng giả sử năm xưa ta không đòi lại quyền chính thì vị tất Phi Giao đã đến nỗi hành hung. Hoàng hậu nói xong liền ứa nước mắt khóc, nhưng khi thấy thánh thượng vào thì lại làm ra nét tươi cười. Còn việc này nữa hoàng hậu rất lấy làm khó xử...

Bảo mẫu nói đến đây thì bỗng có người vào báo với Mạnh Lệ Quân vương phi rằng:

– Dám bẩm vương phi! Quan Mạnh tướng công sai tôi đến đây để mời vương phi xuống thuyền vì ngày hôm nay thuận gió, nên muốn cho thuyền đi ngay.

Mạnh Lệ Quân vương phi từ giả mọi người rồi gạt nước mắt lên xa ra đi. Khi Mạnh Lệ Quân vương phi đi khỏi, Gia Tường công chúa hỏi bảo mẫu rằng:

– Vừa rồi mẹ nói một việc khó xử là việc gì?

Bảo mẫu nói:

– Vừa rồi lão tỳ vui mồm kể chuyện trong cung, thành ra quên mất, không nhớ có Mạnh vương phi ngồi đây. Công chúa ơi! Việc tôi nói tức là việc Phi Giao tác quái ở Tiểu Hoa Sơn. Có khi đang đêm mưa to gió lớn, sấm sét âm âm, hiện ra một con xích giao vật mình ở trên mặt đất, thành cái vũng nước sâu hai ba thước. Con xích giao đầu to bằng cái đầu, mình dài ba thước, hai mắt sáng quắc. Trong bọn nội giám ai cũng khiếp sợ, có một người táo gan đánh bạo lên đến bên rừng rậm để dòm xem thế nào, không ngờ bị con xích giao lấy đuôi cuốn tròn, rồi tung lên trên cao, người ấy vỡ đầu gãy xương mà chết. Bây giờ bọn nội giám khiếp sợ quá đành liều bỏ trốn, không ai dám ở giữ mộ cả. Công chúa ơi! Nội giám Lăng Mậu đã đem việc ấy tâu với hoàng hậu, hoàng hậu rất lấy làm buồn rầu, chưa biết nghĩ ra thế nào. Hôm trước hoàng hậu đem việc ấy bàn cùng nàng Diễm Tuyết thì nàng Diễm Tuyết tâu với thái hậu xin sang tu ở Bồng Lai trong cung để nhận tiện xem tình hình con xích giao như thế nào. Thái hậu truyền cho Toà Khâm Thiên giám xem ngày thì nàng Diễm Tuyết lại tâu đi tu không cần chọn ngày. Rồi nhất định đến ngày hôm sau là ngày mai. Nàng Diễm Tuyết sang ở Bồng Lai cung, Mai thái phi phái người sang hầu hạ thì nàng không nhận, chỉ đem có hai đứa tiểu tỳ, mấy

nhiều lão ầu trông coi việc bếp núc và mấy nhiều lão nội giám để canh cửa mà thôi. Sáng hôm nay đã sửa soạn đủ cả, để đến buổi chiều thì nàng Diễm Tuyết dời sang, không biết đêm nay con xích giao sự thế ra thế nào, sáng mai công chúa cùng vương phi vào cung, tự khắc biết được rõ chuyện. Lão tỳ này đã tâu hoàng hậu xin về quê nhà, nhưng hoàng hậu không nghe, bảo phải ở trông nom cho thái tử. Hễ các nội giám có ai dẫn dụ thái tử làm điều càn dỡ thì lão tỳ này lập tức phải tâu trình.

Gia Tường công chúa thở dài mà rằng:

– Thái tử cũng cần phải có mục trông nom mới được, mục nên hết lòng. Ôn ấy thái tử không bao giờ dám quên vậy.

Bảo mẫu nói:

– Xin công chúa chớ nói như thế! Lão tỳ này chịu ơn nhà họ Hùng và nhà Hoàng Phủ trong ba mươi năm trời nay, chưa biết lấy chi báo đáp, khi nào lão tỳ này lại còn dám quên công.

Vệ Dũng Nga vương phi nghe nói cũng thở dài mà rằng:

– Nhà họ Hùng tôi chẳng may để đến nỗi di lụy cho mục!

Đang nói chuyện thì bỗng nghe có nội giám ra đòi Bảo mẫu vào cung, Bảo mẫu liền cáo từ lui ra.

Lại nói chuyện mấy anh em phò mã Triệu Câu tiên Mạnh Lệ Quân vương phi xuống thuyền rồi trở về phúc mệnh để Hoàng Phủ Thiếu Hoa biết. Hoàng Phủ Thiếu Hoa nín lặng, không nói câu gì chỉ tủm tủm cười. Hồi lâu mới thở dài mà rằng:

– Các con ơi! Mẹ con thuở xưa khéo đem một ngọn bút hoa mà kéo hết ruột tằm, chịu bao nhiêu những khổ não, bấy giờ cũng nên để cho được dưỡng nhàn một vài năm mới phải.

Nói xong, liền đứng dậy lui vào thư phòng ngồi dưới cửa sổ xem sách. Bấy giờ có hai tên tiểu đồng đứng hầu, Hoàng Phủ Thiếu Hoa mở xem bộ “Lưu hầu truyện”⁸⁸, lại có ý cảm khái, nghĩ mình cũng là một tay anh hùng hào kiệt trong bấy nhiêu năm trời tận trung báo quốc, mà ai ngờ công không đủ chuộc tội, ngày nay bỗng đành chịu làm một người bó tay ngồi ở xó nhà.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa nghĩ đến đây thì trong lòng buồn bực, liền lấy tay đập mạnh xuống bàn, hai tên tiểu đồng không hiểu duyên cớ làm sao, đều giật mình kinh hoàng mà lui ra mấy bước. Hoàng Phủ Thiếu Hoa lại thở dài mà rằng:

– Hoàng Phủ Thiếu Hoa ơi! Nhà ngươi mấy đời chịu ơn triều đình, phú quý vinh hoa, đến thế đã cùng cực. Dầu có đôi chút công lao khuyến mã, thiết tưởng cũng chưa đủ chuộc tội Phi Giao. May thay thượng hoàng và thái hậu đều có lòng nhân từ, nếu không thì nhà Hoàng Phủ ta tất phải diệt tộc. Ngày nay ta đã được toàn tính mệnh, có sao lại còn

⁸⁸ truyện chép về ông Trương Lương, phò Hán Cao Tổ, đến lúc đại sự hoàn thành chẳng ham phú quý lui về theo ông Xích Tùng Tử tu tiên. Chú NXB

có ý bất bình. Âu là ta nên tìm thú lâm tuyền, để cầu lấy phước thanh nhàn mà di dưỡng tuổi thọ.

Hoàng Phủ Thiệu Hoa nghĩ vậy, liền gấp sách cởi áo đi nghỉ. Mấy anh em phò mã Triệu Câu cùng ngồi nói chuyện ở nhà ngoài. Phi Loan quận chúa thuật lời Bảo mẫu cho nghe, mọi người đều nín lặng.

Phò mã Triệu Câu bỗng nói với Vệ Dũng Nga vương phi rằng:

– Cô mẫu ơi! Tôi còn nhớ trong tập “Thái Bình quảng ký” có nói con rồng ở Ngọc Xuyên vì ngủ say đánh mất hạt minh châu mà ba năm không dám về. Sau Quan Âm đại sĩ tâu xin ngọc hoàng tha tội cho, lại phải tu luyện nghìn năm mới thành được hạt minh châu vậy. Nay Phi Giao nguyên là con xích giao giáng thế, tất cũng phải tu luyện nghìn năm mới có được hạt minh châu ấy. Vậy thì cô mẫu nên đem hạt minh châu ấy mà trả lại hẳn, kéo hẳn mất hạt minh châu ấy thì dẫu luân hồi mấy kiếp mà linh hồn vẫn còn áy náy không yên.

Vệ Dũng Nga vương phi nghe nói, liền ngoảnh lại bảo Phi Loan quận chúa rằng:

– Hạt minh châu khi trước ta giao cho con đâu, con lấy ra đây, nhưng bây giờ muốn trả lại thì làm thế nào được?

Phi Loan quận chúa vội vàng sai người đi lấy hạt minh châu. Hồi lâu, đem hạt minh châu đến, mọi người xúm lại cùng xem. Ai nấy đều cảm để lên trên bàn tay, ánh sáng rực rỡ thật là một vậy chí bảo tu luyện nghìn năm mới thành được vậy. Vệ Dũng Nga vương phi lại bảo phò mã Triệu Câu rằng:

– Phò mã ơi! Sang mai tôi tới Tiểu Hoa Sơn, tề trước mộ Phi Giao một lần, để khẩn cầu Phi Giao, nếu quả có lòng oán tôi thì tôi xin liều mình chịu chết, không để di họa cho người khác.

Vệ Dũng Nga vương phi nói xong lại thở dài mà than rằng:

– Tôi nay dẫu chết cũng chẳng tiếc đời, chỉ hiềm một nỗi trường tử tôi đi sứ chưa về thì vong hồn tôi không khỏi ngậm sầu ở nơi chín suối vậy.

Mấy anh em phò mã Triệu Câu nghe nói, đều tìm lời khuyên giải. Truyện trò hồi lâu, mấy anh em phò mã Triệu Câu lui ra. Hai phu nhân và Vệ Dũng Nga vương phi cùng ngủ tại đây, ba người lại cùng nhau chuyện trò mãi đến canh khuya. Sáng hôm sau Vệ Dũng Nga vương phi vào yết kiến Hùng hậu. Hùng hậu nghe báo vội vàng ra đón. Khi trông thấy Vệ Dũng Nga vương phi, Hùng hậu cúi đầu chào, rồi mời ngồi và truyền cung nữ pha trà uống. Hùng hậu nói:

– Thân mẫu ơi! Chẳng hay hôm qua thân mẫu đến tiền biệt Mạnh Lệ Quân vương phi có chuyện gì lạ không?

Vệ Dũng Nga vương phi thuật chuyện cho nghe. Hùng hậu lại ứa nước mắt khóc, Vệ Dũng Nga vương phi tìm lời khuyên giải, rồi nói đến việc định đem hạt minh châu trả lại cho con xích giao. Hùng hậu lẩm nhẩm gật đầu rồi nói:

– Thân mẫu ơi! Đêm qua nàng Diễm Tuyết đã ngủ tại Bồng Lai cung, không biết sự thế thế nào, bây giờ thân mẫu thử sang chơi hỏi xem cho biết. Còn các đồ tế vật, để con xin bảo người sửa soạn mang ra.

Hùng hậu lại sai một tiểu nội giám đưa Vệ Dũng Nga vương phi sang Bồng Lai cung. Nàng Diễm Tuyết nghe báo, vội vàng ra đón vào. Vào đến nơi đại điện, mùi hương cột vẽ, chín bậc đá hoa, hai bên có treo các danh họa, trông thật là một cảnh thanh u nhã khiết vậy. Vệ Dũng Nga vương phi ngắm nghía các bức tranh vẽ, rồi lẩm nhẩm gật đầu. Nàng Diễm Tuyết cười mà thưa rằng:

– Vương phi đã quá bộ tới đây, xin mời vương phi vào trong nội điện.

Vệ Dũng Nga vương phi vâng lời, đứng dậy theo nàng Diễm Tuyết vào nội điện xem các bức tranh vẽ. Nào Ngọc Hoàng, nào Vương Mẫu, cũng đều có tranh vẽ cả. Hai bên tường lại có vẽ những cảnh bồng doanh hải đảo, nét bút thiên nhiên, trông rất thần tình. Nơi nội điện ấy chế tạo theo kiểu vương phủ, tráng lệ lạ thường. Trên có treo một bức biển hoành đề bốn chữ vàng “Báo đức thù trung” của thượng hoàng ngự tả, viết theo lối phi bạch. Hai bên có hai cái giá sách; bên tả thì để những tấu sớ chiếu chỉ về việc chiến công của Hoàng Phủ Thiếu Hoa thuở trước; bên hữu thì để những cáo sắc văn từ của Mạnh Lệ Quân vương phi/ Chung quanh điện có trồng các thứ kỳ hoa dị thảo, hiu hiu gió thổi, ngào ngạt mùi hương, thật là một nơi tiên cảnh ở trong trần thế vậy. Nàng Diễm Tuyết lại đưa Vệ Dũng Nga vương phi sang một nơi tĩnh thất là nơi để nàng ở đây mà tu luyện tinh thần. Khi vào tới nơi, nàng Diễm Tuyết mời Vệ Dũng Nga vương phi ngồi rồi sụp lạy làm lễ tương kiến. Vệ Dũng Nga vương phi đỡ dậy mà bảo rằng:

– Tôi tới đây hôm nay, trước là mừng tiểu thư đã được nơi tu luyện; sau là muốn biết đêm hôm qua Phi Giao còn hiện hình tác quái nữa hay không?

Nàng Diễm Tuyết nói:

– Vương phi không hỏi đến thì thôi, nay đã hỏi đến Diễm Tuyết xin nói thực. Đêm qua tôi đến đây, một mình treo lên tinh đài để đợi xem thế nào. Bây giờ trời quang mây tạnh, sanh hồi canh ba, bỗng có một đám mây đen ở Tiểu Hoa Sơn nổi lên. Vương phi ơi! Chỉ một chỗ Tiểu Hoa Sơn mưa to gió lớn, sấm chớp ầm ầm, còn trên tinh đài vẫn không mưa gió chi cả. Tôi trông thấy con xích giao hiện lên, mình dài ba trượng, khắp mình đều có vẩy vàng, ánh sáng lóng lánh, lại có nanh vuốt dữ dội ghê gớm. Con xích giao vật mình ở trên ngọn núi, ngoảnh đầu trông thấy tôi, liền gục đầu xuống thì lúc ấy gió mưa sấm chớp lại yên lặng như không. Chỉ nghe văng vẳng tiếng khóc thương, tự hồ có ý oán giận.

Vệ Dũng Nga vương phi thở dài mà rằng:

– Tôi cũng hiểu cơ sao Phi Giao lại đem lòng oán giận nhà họ Hùng tôi đến như thế! Bây giờ hấn giáng sinh làm nguyên soái bên Phiên tên gọi là Ô Tất Khải thì phu quân tôi chém hấn, chẳng qua chỉ vì việc nước, chứ có thù hiềm chi nhau. Nay hấn cố chí hại nhà họ Hùng, tưởng cũng là một điều làm của hấn, cơ sao vẫn còn có ý bất bình. Tiểu thư ơi! Hấn hại một nhà họ Hùng tôi, chẳng nói làm chi, nhưng xót thương thay hấn lại hại cả vợ chồng Hoàng Phủ Tương vương nữa, khiến cho một người lặn lội đường trường, xa xôi

muôn dặm, khổ sở về việc đi tìm thượng hoàng; một người thì giam cầm trong cung, thắm thoát hàng mười năm trời, đã hoa tởn bao nhiêu nước mắt. Ngày nay tôi định đến tế Phi Giao một tuần để khẩn nguyện rằng nếu quả có tiền oan nghiệt chướng thì riêng một mình tôi xin chịu hại, chớ đừng làm kinh hãi cho bọn nội giám kia.

Vệ Dũng Nga vương phi nói chưa dứt lời thì bỗng thấy người lão ầu vào bẩm rằng:

– Dám bẩm vương phi và tiểu thư! Chánh cung hoàng hậu có sai nội giám Thâm Nhân đem các tế vật ra để vương phi đến tế mộ Phi Giao.

Vệ Dũng Nga vương phi cùng nàng Diễm Tuyết nghe báo, vội vàng ra nghênh tiếp. Nội giám Thâm Nhân nói:

– Tôi vâng mệnh chánh cung hoàng hậu đem các tế vật cùng một đạo tế văn ra đây. Hoàng hậu truyền tiểu thư tuyên đọc văn tế để vương phi vào làm lễ.

Vệ Dũng Nga vương phi cùng nàng Diễm Tuyết thủng thỉnh đi sanh Tiểu Hoa Sơn. Khi tới nơi nàng Diễm Tuyết trần thiết các đồ tế vật, châm đèn đốt hương để Vệ Dũng Nga vương phi vào tế. Nàng Diễm Tuyết mở đạo tế văn ra, rồi khẽ cất tiếng oanh tuyên đọc. Khi tuyên đọc xong, lại quì trước án, lẩm nhẩm tụng niệm một quyển đạo kinh. Vệ Dũng Nga vương phi cúi đầu sụp lạy, rồi cầm hạt minh để lên trên án mà khẩn rằng:

– Phi Giao hoàng hậu ơi! Hoàng hậu vốn là một bậc thông minh cái thế, có sao lại quá nghe lời sàm báng, để gây tai vạ cho nước nhà. Còn như việc giao chiến ở trên mặt bể, thưở xưa bấy giờ hai bên đều vì việc nước mà phải tương tranh, có sao lại đem lòng oán giận. Khi ấy phu quân tôi chỉ biết tận trung báo quốc, chứ chưa hề có ý mong đoạt lấy hạt minh châu, thế mà hoàng hậu làm cho nhà họ Hùng tôi bị giam cầm trong bấy nhiêu năm, dẫu rằng tính mệnh được toàn, nhưng khổ sở xiết bao, thiết tưởng hoàng hậu cũng đã thỏa lòng hả dạ vậy.

Vệ Dũng Nga vương phi cùng nàng Diễm Tuyết sụp lạy xong, lại rót rượu xuống đất làm lễ giáng thân, rồi đốt vàng mã và truyền cất hết các đồ tế vật, chỉ còn hạt minh châu thì để lại ở trên hương án mà thôi. Vệ Dũng Nga vương phi cùng nàng Diễm Tuyết lại trở về ngồi ở tại Bồng Lai cung, rồi sai bọn nội giám trực ở tại mộ Phi Giao để rình xem đêm ấy tình hình ra thế nào. Nàng Diễm Tuyết truyền nữ tỳ pha trà mời Vệ Dũng Nga vương phi ngồi uống, rồi đứng dậy đốt hương thỉnh chuông gõ mõ và tụng niệm một vài quyển đạo kinh. Khi tụng niệm xong, nàng cởi bộ áo pháp y ra, rồi ra ngồi trò chuyện. Vệ Dũng Nga vương phi thấy nàng mặt hoa da phấn, trong ngọc trắng ngà, mà vẫn có vẻ phiến muộn. Nàng Diễm Tuyết ngồi xuống ghé, tên nữ tỳ pha trà mời uống. Vệ Dũng Nga vương phi ngắm nghía hồi lâu, trong lòng có ý nghi ngờ. Vệ Dũng Nga vương phi liền hỏi:

– Tiểu thư từ thưở nhỏ vẫn quyết chí tu hành, lại được hai thân ưng thuận, thật là một thanh phúc ít có. Nhưng tôi nhìn nét mặt tiểu thư, dẫu tươi cười mà hình như vẫn có vẻ phiến muộn không vui, tôi chắc là ở trong tất có duyên cớ chi đây, xin tiểu thư cứ giải tỏ chân tình, hoặc giả tôi có vì tiểu thư mà mưu tính được chăng, quyết không bao giờ dám tiết lộ với ai vậy.

Nàng Diễm Tuyết nghe đến câu ấy, nét mặt bỗng thấy buồn rầu, rồi hai hàng nước mắt rờn rờn chảy xuống. Vệ Dũng Nga vương phi kinh ngạc mà rằng:

– Tiểu thư ơi! Tôi mới được biết tiểu thư mà dám nói những câu như thế cũng là cái tội đường đột, nhưng tiểu thư chớ nghi ngại, xin cứ giải tỏ chân tình cho nghe.

Nàng Diễm Tuyết lại nức nở khóc rồi nói:

– Vương phi ơi! Vương phi không hỏi đến thì thôi, chứ đã hỏi đến lại càng khiến cho tôi đứt ruột đau lòng. Số là câu chuyện của tôi cũng tương tự với câu chuyện Phi Giao vậy.

Vệ Dũng Nga vương phi nghe nói lại bội phần kinh ngạc, rồi cầm lấy tay nàng Diễm Tuyết mà ân cần hỏi rằng:

Tiểu thư ơi! Sự thể thế nào xin tiểu thư cứ nói cho biết!

Nàng Diễm Tuyết thở dài mà than rằng:

– Việc này khó nói quá, vì câu chuyện khá hoang đường, nhưng vương phi đã hỏi đến thì tôi xin nói thực! Vương phi ơi! Tiền thân của Diễm Tuyết này nguyên là một vị hoàng hậu nhà Nam Tống, về đời vua Độ Tôn. Bây giờ đang lúc quốc suy vận vi, chiếc thân bồ liễu đã từng ngậm đắng nuốt cay mà chết. Nhưng linh hồn chưa diệt cho nên lại được đầu sinh. Tôi thấy nhà họ Lưu vốn là một nhà từ thiện. Và lại có lòng trung quân ái quốc, vậy mới giáng sinh vào nhà họ Lưu. Vẫn định đời kiếp luân hồi để thành chánh quả, may mà hai thân tôi cũng ưng thuận, khiến tôi được quyết lòng tu hành. Tuy vậy, trải qua một cuộc bể dâu, những điều trông thấy mà đau đớn lòng, tôi không thể cầm được nước mắt cho được!

Nói xong, lại nức nở khóc hoài. Vệ Dũng Nga vương phi nghe nói, ngồi ngẩn người ra, như ngây như dại, nhìn nhưng hồi lâu, mới khẽ cất tiếng mà bảo rằng:

– Nếu vậy thì tiểu thư tức là Toàn thái hậu đời Tống, mà lại là thân mẫu của sự cụt Hạp Tôn vậy.

Nàng Diễm Tuyết gạt nước mắt rồi nói:

– Chính phải!

Vệ Dũng Nga vương phi thở dài mà rằng:

– Tôi vẫn được nghe Toàn thái hậu là bậc hiền minh, lại quyết chí tu hành cho thành chính quả. Khi tôi còn nhỏ tuổi, nghĩ lấy làm kính mến bội phần, chỉ tiếc rằng tôi đẻ muộn sinh sau, không được cùng cở nhân tương tiếp. Nay tiểu thư còn nhớ việc kiếp trước mà ngỡ cho tôi biết thì tôi đây cùng tiểu thư vị tất không phải là cũng có tiền duyên. Tiểu thư đã là Toàn thái hậu thì ngày nay tôi xin sụp lạy làm lễ triều kiến.

Nàng Diễm Tuyết nói:

– Việc ấy là việc cách thế, sao vương phi lại dạy quá lời. Vương phi cũng chẳng phải là người đâu, vậy tôi mới dám đem chuyện thiên cơ mà tiết lộ cho vương phi biết.

Nàng Diễm Tuyết sai đưa nữ tỳ pha trà mời Vệ Dũng Nga vương phi uống, rồi hai người cùng nhau trò chuyện, bàn về những công cuộc thành suy thành bại trong đời nhà Tống thuở xưa. Vệ Dũng Nga vương phi hỏi:

– Vợ chồng Hoàng Phủ Thiếu Hoa như thế tất cũng là thiên tiên giáng trần, chẳng biết sau này rồi thế nào?

Nàng Diễm Tuyết mới thuật chuyện cho Vệ Dũng Nga vương phi biết vợ chồng Hoàng Phủ Thiếu Hoa đều là thần tiên giáng trần cả. Trong khi bị giáng phải chịu mọi nỗi đắng cay khổ sở, rồi sau sẽ trở về tiên cung. Nàng Diễm Tuyết lại nói:

– Vương phi cùng Hùng vương nguyên xưa cũng là tiên lại và tiên cơ ở Thượng Thanh cung, vì trông thấy các tiên giáng trần mà động lòng ham muốn sự vinh hoa phú quý, bởi thế cho nên Ngọc Hoàng thượng đế cũng bắt đày xuống trần thế vậy.

Vệ Dũng Nga vương phi thở dài mà than rằng:

– Vợ chồng Hoàng Phủ Thiếu Hoa là thiên tiên giáng trần đã đành, còn như vợ chồng tôi mà tiền thân như thế thì cũng lạ thật. Tôi không dám hy vọng gì, chỉ xin hỏi trưởng tử tôi là Hùng Khởi Phượng sau này có về nước được không? Xin tiểu thư bảo rõ cho tôi được biết.

Nàng Diễm Tuyết nói:

– Vương phi ơi! Việc Hùng công tử đi sứ Cao Ly, chẳng bao lâu sẽ được về triều, vương phi bất tất phải lo ngại. Khi Hùng công tử trở về, chẳng những lập nên kỳ công, mà sẽ lại được phong thái ấp. Còn việc dẹp loạn ở Kim Lăng kia thì tất phải đợi đến cuối binh của Hùng vương thì mới xong.

Vệ Dũng Nga vương phi nghe nói mừng rỡ xiết bao, liền chấp tay khẩn nguyện mà rằng:

– Nam Vô Phật! Tôi chỉ ước mong được như lời tiểu thư nói!

Nói chưa dứt lời thì bỗng trông thấy một tên tiểu nội giám canh thủ tại mộ Phi Giao xin vào yết kiến.

Vệ Dũng Nga vương phi cùng nàng Diễm Tuyết ở trong tĩnh thất đi ra. Tên nội giám nét mặt tươi cười cúi chào Vệ Dũng Nga vương phi và nàng Diễm Tuyết rồi thuật những chuyện trông thấy trong đêm hôm trước. Tên tiểu nội giám nói:

– Dám bẩm vương phi cùng tiểu thư! Hạt minh châu để ở trên án, đêm qua bỗng thấy phát quang, lóng lánh ngũ sắc. Đến hồi canh ba, hây hây nổi gió, trong bọn chúng tôi có người táo bạo đánh gan ra đứng nấp tại phía sau núi. Sang đến canh tư thì mưa to gió lớn sấm chớp âm âm, có một con xích giao hiện lên há miệng đớp hạt minh châu ấy. Dám bẩm vương phi và tiểu thư! Bấy giờ trời mưa trút, chỗ chúng tôi đứng nước ngập đến cổ chân, mình mẩy ướt đầm đìa. Chúng tôi trông thấy con xích giao đang múa lượn thì có một tiếng sấm vang dữ dội. Chúng tôi sợ quá phải ôm chặt lấy gốc cây. Khi mưa tạnh sấm yên, trời vừa sáng rõ, chúng tôi kéo đến trước mộ thì trông thấy con xích giao nằm cuộn khúc tại đây, hai mắt mở trừng trừng. Chúng tôi trước còn khiếp sợ, không

dám đến gần, sau thấy hấn không cựa quậy mới dùng gậy sắt khẽ chọc, thành ra đó là một cái xác con xích giao. Chúng tôi đến xem tận chỗ mộ phần thì quan quách bỗng thấy trống không. Thi thể Phi Giao không biết biến đâu mà các đồ châu bảo nhập quan khi trước, đều vát tung ra đấy. Quan nội giám Thảm Nhân cũng có phụng mệnh hoàng hậu đến xem. Khi về phỉ báo thì hoàng hậu mừng rỡ mà phán rằng đó là con xích giao đã thoát xác thành con phi long bay về Đông Hải vậy. Nói xong, liền giáng chỉ cho quân canh mộ để xác con xích giao vào trong quan, rồi lại lấp đất, đắp thành mộ phần. Sự thể đầu đuôi như vậy, vậy chúng tôi phải sang đây bẩm bạch để vương phi cùng tiểu thư biết.

Vệ Dũng Nga vương phi nghe xong, nét mặt tươi cười, lại cảm tạ nàng Diễm Tuyết mà rằng:

– Nếu không nhờ tiểu thư tụng niệm cho mấy quyển kinh thì khi nào đã chóng được phi thăng như vậy.

Nàng Diễm Tuyết nói:

– Tôi có công gì, chẳng qua nhờ mấy lời chân thành cảm động trong bài tế văn của công chúa hoàng hậu đó!

Bỗng nghe báo có nội giám Lăng Mậu phụng mệnh thánh thượng đến triệu Vệ Dũng Nga vương phi. Lại báo tin Trương phi và Dư phi đã sinh được ba vị hoàng tử. Vệ Dũng Nga vương phi cười mà bảo rằng:

– Hai bà cung phi, có sao sinh được ba vị hoàng tử.

Nội giám Lăng Mậu cũng cười mà đáp rằng:

– Dám bẩm vương phi! Hồi giờ tý và giờ sửu hôm qua Trương phi sinh đôi được hai vị hoàng tử; đến hồi giờ dần thì Dư phi cũng sinh được một vị hoàng tử. Chánh cung hoàng hậu rất lấy làm mừng rỡ.

Nội giám Lăng Mậu lại nói:

– Khi thánh thượng lui triều, lại thuật chuyện cho chánh cung hoàng hậu biết rằng Doãn tướng công và Hùng quốc cữu ở Cao Ly, chẳng bao lâu cũng sắp về. Vậy việc này đầu đuôi thế nào, tôi không tường cho lắm, vương phi vào cung, tự khắc biết được rõ.

Vệ Dũng Nga vương phi không nghe nói mà rằng, khi đã nghe nói Hùng Khởi Phụng sắp về, mừng rỡ kể sao cho xiết.